

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Vojtěcha Šimíčka v právní věci žalobce: **New Republik Publicity, spol. s r. o.**, se sídlem Strašnická 3164/1a, Praha 10, zastoupeného JUDr. Rudolfem Kožušníkem, advokátem se sídlem Uruguayská 17, Praha 2, proti žalovanému: **Úřad průmyslového vlastnictví**, se sídlem Antonína Čermáka 2a, Praha 6, **za účasti osoby zúčastněné na řízení:** AG bulldog, s. r. o., se sídlem Donská 275/9, Praha 10, zastoupené Prof. JUDr. Zdeňkem Čěškou, CSc., advokátem se sídlem Dlouhá 39, Praha 1, proti rozhodnutí předsedy žalovaného ze dne 19. 4. 2005, č. j. PVZ 1992-25942, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 23. 10. 2007, č. j. 6 Ca 173/2005 - 129,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Kasační stížností podanou včas se žalobce jako stěžovatel domáhá zrušení shora označeného rozsudku městského soudu, jímž byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí předsedy žalovaného ze dne 19. 4. 2005, č. j. PVZ 1992-25942. Tímto rozhodnutím předseda žalovaného vyhověl rozkladu podanému osobou zúčastněnou na řízení a rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 9. 2003, č. j. 1963/2003, o zamítnutí návrhu na částečný výmaz průmyslového vzoru č. 24340 o názvu „Víceúčelový reklamní poutač“ změnil tak, že průmyslové vzory č. 1 a 3 ze skupiny průmyslových vzorů hromadně zapsaných do rejstříku pod č. 24340 se vymazávají, přičemž výmaz působí s účinky ex tunc. Městský

soud neshledal v postupu předsedy žalovaného žádné nedostatky a ani jeho správní uvážení, podle jeho názoru, nevybočilo z mezí, které je soud oprávněn přezkoumávat.

Proti tomu stěžovatel v kasační stížnosti uplatňuje důvody stanovené v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále též „s. ř. s.“). Nepřezkoumatelnost rozsudku spatřuje v tom, že se městský soud nevyjádřil k jeho žalobní námitce v níž s poukazem na § 29 zákona č. 207/2000 Sb., o ochraně průmyslových vzorů tvrdil, že tento zákon v rozhodném znění nepřipouštěl svědeckou výpověď, nýbrž preferoval důkazy, které bylo možno k návrhu reálně předložit. Dále zdůrazňuje, že koncepce citovaného zákona byla postavena na přísné zásadě koncentrace co do důkazní povinnosti, kterou předseda žalovaného porušil, neboť jako důkaz připustil i fotodokumentaci předloženou svědkem Ing. R. Tato fotodokumentace nebyla předložena ani navržena při podání návrhu, jak požaduje zákon, nýbrž až v průběhu řízení. Městský soud k této námitce uvedl, že fotografie nebyly použity jako samostatný důkaz, nýbrž byly svědkem předloženy k dokreslení svědecké výpovědi. V tomto shledává stěžovatel jak nezákonnost rozsudku, tak vady řízení před správním orgánem. Zdůrazňuje, že zákon č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád), žádné rozlišení důkazů na samostatné a nesamostatné nezná. Jednoznačně z něho ale plyne, že výpověď patří do jiné kategorie důkazů, než fotografie jako listinné důkazy. V daném případě navíc učinil důkazní návrh svědek a nikoli účastník řízení. Pokud správní orgán k takovému důkazu přihlédl a navíc reprodukce fotodokumentace umístil do svého rozhodnutí (str. 15 a 17), spočívá jeho rozhodnutí na nesprávných podkladech.

Stěžovatel dále poukazuje na to, že důkaz „US patent č. 4 972 614“ se týká pouze napadené varianty č. 1. Žalovaný tak pochybil jestliže tento důkaz vztáhl i k variantě č. 3. K tomu totiž nesměřovalo ani tvrzení navrhovatele ani jeho důkazní návrh. Městský soud se touto námitkou nezabýval, neboť ji shledal opožděnou podle § 71 odst. 2 s. ř. s. Stěžovatel má však zato, že v daném případě nešlo o nepřipustné rozšíření žaloby, nýbrž o podrobnější rozvedení včas uvedeného žalobního bodu. Žalobní bod je totiž podle stěžovatele pojem širšího obsahu, než pouhé jediné tvrzení o konkrétním důvodu nezákonnosti napadeného výroku. Jeho žalobní body se tak týkaly zejména (I) faktického posouzení novosti průmyslového vzoru a (II) procesních námitek, v rámci kterých byl napadán zejména způsob provádění důkazů správním orgánem. Městský soud se dále nevyslovil ke stěžovatelově námitce, že osoba zúčastněná v rozkladu a jeho doplnění uplatnila námitky, které neměly být předsedou žalovaného přezkoumány, ale měly být odmítnuty s odkazem na zásadu koncentrace. Tuto námitku stěžovatel uplatnil již v podané žalobě v čl. IX odst. 2. Stěžovatel dále uvádí, že setrvává na svých námitkách týkajících se posouzení otázky, zda průmyslový vzor, který přihlásil, splňoval v dané době zápisná kriteria, zejména zda vykazoval novost. K tomu odkazuje na svoje námitky uplatněné v žalobě a podáních učiněných před správními orgány. Podotýká také, že pokud by soud takové námitky shledal nepřipustnými, žádá o poskytnutí lhůty podle § 106 odst. 3 s. ř. s. k doplnění kasační stížnosti. Vzhledem k uvedenému navrhuje, aby Nejvyšší správní soud rozsudek městského soudu zrušil.

Žalovaný navrhuje kasační stížnost zamítnout a ve svém vyjádření dále uvádí, že varianty 1.1 a 3.1 se týkají v podstatě stejné úpravy reklamního poutače. Jediným rozdílem je, že jedna varianta je navíc opatřena nosníky s osvětlovacími prvky. Souhlasí se

stěžovatelem, že řízení podle zákona č. 207/2000 Sb. je řízením koncentrovaným, v němž může návrhové uplatnit „výmazové důvody“ a navrhnout důkazy prokazující jejich oprávněnost v podstatě jen jedním podáním. V daném případě tomu také tak bylo, neboť návrhové v podání ze dne 8. 1. 2003 jako důvod výmazu uvedl nenovost vnějších úprav označených jako 1.1 a 3.1. Předložené fotografie jen nepřímě svědčily o nenovosti napadených vnějších úprav. Toliko dokazovaly, že svědek měl i po 10 letech důvody pamatovat si skutečnosti ze svého studijního pobytu v USA, a jednalo se tak o důkazy, které potvrzovaly svědkovu důvěryhodnost.

Osoba zúčastněná na řízení ve svém vyjádření shledala námitky uplatněné v kasační stížnosti také nedůvodnými a rovněž navrhla její zamítnutí. Poukázala zejména na to, že v návrhu na výmaz průmyslového vzoru postupovala podle § 29 odst. 2 zákona č. 207/2000 Sb., neboť řádně označila důkaz svědeckou výpovědí tím, že uvedla osobu svědka a skutečnosti, o nichž bude vypovídat. Nesouhlasí se závěrem stěžovatele, že v řízení o návrhu na výmaz průmyslového vzoru nelze navrhnout a provádět důkazy svědeckou výpovědí. Poukazuje také na to, že pokud jsou v rozhodnutí předsedy žalovaného vyobrazeny „V“ poutače, jedná se o reprodukce přílohy emailové zprávy společnosti Shea Matthew Pruitt, které byly připojeny k návrhu na výmaz. Tato skutečnost vyplývá přímo i z rozhodnutí. Fotodokumentace předložená svědkem byla sice v rozhodnutí též zmíněna, avšak předseda žalovaného podrobně analyzoval pouze ty reklamní poutače, které byly obsaženy v návrhu na výmaz (str. 17 odst. 3). Svědecká výpověď byla podle osoby zúčastněné na řízení hodnocena zejména z hlediska časového a fotodokumentace byla použita pouze pro dokreslení. Upozorňuje také na to, že zákaz užití fotodokumentace v případě výslechu svědka by vedl ke zdlouhavému technickému popisu jednotlivých konstrukcí reklamních poutačů, což by výslech prodloužilo. Navíc nelze vyloučit ani nedostatečné zjištění skutečného stavu v důsledku např. horší vyjadřovací schopnosti svědka při popisu technických parametrů poutačů. Použití fotodokumentace tak bylo jediným možným řešením, kterým správní orgán mohl rozpoznat skutečnosti zjištěné svědkem na jeho cestě v USA. Ostatně užití fotodokumentace nezpochybňovali ani zástupci stěžovatele, kteří při výslechu byli přítomni. Dále také podotýká, že tato fotodokumentace nebyla jediným ani hlavním důvodem rozhodnutí předsedy žalovaného. Hlavními důvody byly řádně navržené důkazy (zejména patent US č. 4 972 614, emailové zprávy s přílohami a výkres „V“ poutače). V daném případě zcela postačilo, aby jediným důkazem bylo prokázáno, že napadený průmyslový vzor postrádá znak novosti. Stěžovatelem namítaná procesní vada tak nemohla ovlivnit zákonnost správního rozhodnutí.

Osoba zúčastněná dále souhlasí s městským soudem v tom, že stěžovatel žalobu nepřipustně rozšířil a soud se tak nemohl zabývat žalobními námitkami uplatněnými až v doplnění žaloby ze dne 23. 3. 2006 a 12. 2. 2007, neboť se jednalo o zcela jiné námitky, než které stěžovatel uplatnil v žalobě. Tam totiž vůbec nebylo uvedeno, že by zákon č. 207/2000 Sb. neumožňoval důkaz svědeckou výpovědí a ani že patent US č. 4 972 614 byl navržen pouze pro variantu č. 3. Nesouhlasí také se závěry stěžovatele, že by neměl být pojem žalobní bod chápán jako jediné tvrzení a zdůrazňuje, že ani zásada koncentrace navrhovaných důkazů v řízení podle zákona č. 207/2000 Sb. neovlivňuje povinnost správního orgánu zjistit přesně a úplně skutečný stav věci (§ 32 odst. 1 správního řádu).

V doplnění kasační stížnosti stěžovatel poukázal na svoji žalobní námitku, že předseda žalovaného posoudil v rozkladovém řízení rozhodné skutečnosti zcela odlišně, než byly posouzeny v předchozím řízení a že jeho rozhodnutí nemá oporu v předložených důkazech. Dále upozornil na to, že jako hlavní důkaz k prokázání nenovosti vzoru č. 1 „víceúčelového reklamního poutače“ předložila osoba zúčastněná reklamní konstrukci z US patentu č. 4 972 614. Stěžovatel však již v žalobě namítal, že se tento patent od vzoru č. 1 liší jednak polohou nosného sloupu vůči reklamním deskám, dále poměrem délky nosného sloupu a vertikální desky reklamních desek, úpravou svislé výztuhové lištové konstrukce a v neposlední řadě úpravou vodorovných stabilizačních lišt spojujících obě desky. Tyto rozdíly jsou podle stěžovatele jasně patrné a vyvolávají celkový odlišný dojem. Předseda žalovaného však uzavřel s tím, že se obě reklamní konstrukce liší jen v nepodstatných vzhledových detailech, které nemají vliv na vnější tvar či obrys výrobku a v prvcích konstrukční povahy, které nelze zahrnout do rozsahu průmyslového vzoru. Stěžovatel se však domnívá, že do vnější úpravy výrobku spadá vše, co je pro pozorovatele nezakryté a tedy vizuálně vnímatelné. Nesouhlasí s tím, že je nosný sloup funkčně podmíněn, neboť kdyby tomu tak bylo, byl by umístěn uprostřed délky reklamních ploch, což není. Jedná se tak o „novou, konstrukčně směle působící, funkčně nepodmíněnou individuální povahu vnější úpravy reklamního poutače“.

Stěžovatel dále zdůrazňuje, že v předchozím řízení nebyl řádně proveden důkaz konstrukce z citovaného US patentu a nebyl tak dostatečně zjištěn stav věci. Důkaz této konstrukce předložený osobou zúčastněnou v příloze podání ze dne 8. 1. 2003 tvořila kopie zápisu konstrukce z US patentu v anglickém jazyce bez úředního překladu do češtiny. Pod položkou 54 je konstrukce tohoto zařízení nazvaná jako „rotační reklamní nosné zařízení“. Pokud správní orgán neprovedl řádně důkaz konstrukce US patentu a nezjistil, že se jedná o rotační nosné zařízení, nezjistil dostatečně stav věci. Popsaný závěr předsedy žalovaného je podle stěžovatele také v rozporu s ustálenou rozhodovací praxí žalovaného v podobných případech ohledně hodnocení prvků vnější úpravy. K tomu poukazuje na náleze Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 98/04, který zdůrazňuje, že rovnost v právech kromě jiného zakládá právo na stejné rozhodování ve stejných případech. Podle stěžovatele se předseda žalovaného také nevypořádal s jeho argumentací, že se konstrukce z US patentu podstatně liší od vzoru č. 1. Městský soud se pak nevyslovil k tomuto pochybení předsedy. Stěžovatel dále připomíná, že v bodě VIII žaloby poukázal na to, že předseda žalovaného odkázal na terminologii zákona č. 207/2000 Sb., který však nebyl platný ke dni podání návrhu. Poukazuje na znění § 36 odst. 2 písm. c) zákona č. 527/1990 Sb., podle něhož není průmyslovým vzorem vnější úprava výrobku zjištělná jen při zvláštní pozornosti. Podle názoru stěžovatele pak nelze „v tomto ustanovení § 36 odst. 2 písm. a) - f) vzájemně kombinovat, či směřovat tato zákonná kritéria pro hodnocení, zda se jedná o průmyslový vzor či nikoli“. K problematice ústavně konformní interpretace a aplikace práva upozorňuje na náleze Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 1133/07. Závěrem stěžovatel uvádí, že došlo k porušení jeho práva vlastnit majetek (čl. 11 odst. 1 Listiny základních práva svobod), práva na rovné postavení stran (čl. 37 odst. 3 Listiny) a práva na zákonnost a spravedlivý proces (čl. 36 odst. 1 Listiny).

Osoba zúčastněná na řízení k tomuto doplnění poukázala na to, že stěžovatel dosud vůbec neuvedl, že nebyl řádně proveden důkaz konstrukce US patentu ani že se jedná o rotační zařízení. Rotační funkce navíc nic nemění na závěrech předsedy žalovaného,

neboť se jedná pouze o technické řešení, jehož účelem je zvýšení životnosti prvků nosného sloupu. Otáčivé uchycení nosných desek je umístěno uvnitř nosné konstrukce a spotřebitel si jich tak nemůže všimnout. Předmětem ochrany předmětného US patentu pak není jen rotační mechanické řešení, nýbrž celá nosná konstrukce. Dále osoba zúčastněná na řízení poukázala na omezenou možnost přezkumu správního uvážení a upozornila na to, že vedle podnikového technického výkresu byla předložena řada dalších důkazů, které dokládají užívání podobných reklamních konstrukcí před rokem 1992.

Nejvyšší správní soud posoudil důvodnost kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.).

V kasační stížnosti stěžovatel uplatňuje důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. („*nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení*“), přičemž spornou právní otázkou v dané věci je, zda měl být průmyslový vzor vymazán či nikoli. Dále důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. („*vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost*“), které spatřuje zejména v tom, že předseda žalovaného porušil zásadu koncentrace stanovenou v § 29 zákona č. 207/2000 Sb. V neposlední řadě namítá důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., tedy „*nepřezkoumatelnost soudního rozhodnutí spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí*“. Ten pak stěžovatel shledává v tom, že se soud řádně nevypořádal se všemi jeho žalobními námitkami.

Nejprve se Nejvyšší správní soud zabýval stěžovatelem namítanou nepřezkoumatelností rozsudku městského soudu.

Stěžovatel nepřezkoumatelnost rozsudku spatřuje v nedostatečném vypořádání se se všemi jeho námitkami. Pokud jde o tvrzení, že se městský soud nezabýval jeho námitkou uplatněnou v čl. IX odst. 2 podané žaloby, nelze s ním souhlasit. Stěžovatel zde namítal, že doplnění rozkladu podané osobou zúčastněnou obsahovalo argumentaci neuplatněnou v prvním stupni řízení. Předseda žalovaného tak neměl tyto nově předložené důkazy akceptovat, nýbrž měl případně rozhodnutí žalovaného zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení. Pokud tak neučinil, jednalo se podle stěžovatele minimálně o „*nestandardní procesní úkon*“. Městský soud se touto námitkou zabýval na str. 16 svého rozsudku, kde uvedl, že řízení o rozkladu je ovládáno zásadou apelační a rozkladový orgán má tak rozhodnutí přednostně měnit. Rušit a vracet je má tehdy, jestliže předcházející řízení je zatíženo takovými vadami, jejichž odstranění v rozkladovém řízení by bylo nevhodné a neúčelné. Městský soud uzavřel s tím, že skutkový stav byl zjištěn dostatečně a nebyl důvod při změně právního posouzení, aby věc byla vrácena žalovanému k dalšímu řízení, který by navíc byl právním názorem vysloveným svým předsedou vázán. Městský soud rovněž zdůraznil, že nedošlo k žádné nepředvídatelné změně posouzení. Z uvedeného je zřejmé, že se městský soud stěžovatelovou námitkou řádně zabýval a jeho rozhodnutí tak nelze z tohoto důvodu shledat nepřezkoumatelným.

Tvrdí-li stěžovatel v kasační stížnosti, že v žalobě namítal pochybení předsedy žalovaného, který přezkoumal námitky, jež měly být odmítnuty s odkazem na zásadu koncentrace, nelze s ním souhlasit, neboť žalobní bod tohoto znění v žalobě obsažen není. Jak vyplynulo ze shora popsaného, ve zmíněném ustanovení žaloby stěžovatel nesouhlasil s postupem předsedy žalovaného, který rozhodnutí žalovaného změnil. Podle stěžovatele však bylo na místě věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení. O tom, že by měl námitky obsažené v rozkladu odmítnout, stěžovatel v žalobě nic nezmiňoval. Městský soud je v souladu s § 75 odst. 2 s. ř. s. oprávněn přezkoumávat napadené výroky rozhodnutí zásadně v mezích žalobních bodů. Pokud stěžovatel určitou námitku neučinil součástí žaloby, nelze městskému soudu vyčítat, že se jí nezabýval. Taková kasační námitka je nepřípustná podle § 104 odst. 4 s. ř. s.

Dále stěžovatel namítá opomenutí městského soudu, který se nevyslovil k jeho tvrzení, že se předseda žalovaného odchýlil od ustálené rozhodovací praxe ve vztahu k hodnocení prvků vnější úpravy jako podstatných a nepodstatných. Městský soud však na straně 15 rozsudku poukázal na to, že předseda žalovaného ve svém rozhodnutí dostatečně a přesvědčivě odůvodnil svoje závěry k nimž dospěl na základě volného hodnocení důkazů a správního uvážení, které nevybočilo z mezí zákona. Z odůvodnění správního rozhodnutí je také zřejmé, z jakých důkazů a skutečností správní orgán vycházel a jak je hodnotil. Městský soud připomněl, že posouzení toho, zda průmyslové vzory splňovaly ke dni podání podmínky zápisné způsobilosti, je věcí úvahy správního orgánu a soud není oprávněn nahrazovat jeho hodnocení důkazů vlastní úvahou. Z uvedeného je tak zřejmé, že se městský soud skutečně výslovně nevyjádřil ke zmíněné stěžovatelově námitce, na druhou stranu je z odůvodnění jasně seznatelné, že městský soud žádné pochybení předsedy žalovaného neshledal a jeho postup považoval za zákonný i pokud jde o hodnocení prvků vnější úpravy. Je samozřejmě pravdou, že se městský soud mohl této stěžovatelově námitce věnovat podrobněji, na druhou stranu je třeba poukázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, zveřejněný ve Sb. NSS pod č. 133/2004, podle něhož skutečnost, že by mohlo být odůvodnění rozsudku obsáhlejší a v některých ohledech propracovanější, nezpůsobuje jeho nepřezkoumatelnost. Ani tato námitka tak nebyla shledána důvodnou.

Další námitky, kterými se podle stěžovatele městský soud nezabýval, pak nebyly uplatněny přímo v podané žalobě (ze dne 17. 6. 2005), nýbrž až v jednotlivých doplněních žaloby podaných po uplynutí lhůty stanovené v § 72 odst. 1 s. ř. s. Námitku, že § 29 zákona č. 207/2000 Sb. nepřipouští důkaz svědeckou výpovědí, jakož i námitku, že navržený důkaz US patent č. 4 972 614 se týká pouze napadené varianty č. 1, uplatnil stěžovatel v doplnění žaloby podaném dne 12. 2. 2007, tedy řadu měsíců po uplynutí lhůty stanovené pro podání žaloby. Městský soud se těmito námitkami nezabýval s tím, že se jedná o žalobní body uplatněné po zákonem stanovené lhůtě. Stěžovatel se však domnívá, že se nejednalo o nepřípustné rozšíření žaloby, nýbrž o rozvedení a konkretizaci žalobních bodů, které byly řádně uplatněny v žalobě. Žalobní bod je totiž podle stěžovatele pojmem širšího obsahu a nikoli pouhé jediné tvrzení o konkrétním důvodu nezákonnosti napadeného výroku.

Nejvyšší správní soud však s tímto závěrem stěžovatele nesouhlasí. Jak již bylo poukázáno výše, § 75 odst. 2 s. ř. s. umožňuje soudu přezkoumávat napadené správní

rozhodnutí zásadně v mezích řádně uplatněných žalobních bodů. Co je to žalobní bod pak vyplývá z § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. („*žalobní body, z nichž musí být patrno, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné*“). Může-li městský soud přezkoumávat napadené výroky rozhodnutí pouze v mezích žalobních bodů, je nanejvýš logické, aby tyto žalobní body byly dostatečně konkretizované jak po stránce skutkové, tak právní. Pouze takto řádně konkretizované žalobní body totiž umožňují soudu provést přezkum správního rozhodnutí. Nelze si představit, že by soud přezkoumával napadené rozhodnutí v mezích takového „žalobního bodu“, kterým by bylo tvrzení v obecné rovině (např. stěžovatelem zmíněné „procentí námitky“). Takové tvrzení je natolik široké a neurčité, že bez bližší konkretizace (např. neprovedení konkrétního navrženého důkazu) by nebylo možné napadené výroky rozhodnutí vůbec přezkoumat. V případě, že by podaná žaloba obsahovala pouze „žalobní body“ v obecné rovině, bylo by na místě, aby se soud pokusil o jejich doplnění či upřesnění (k tomu viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 8. 2007, č. j. 2 Azs 54/2007 - 42, www.nssoud.cz nebo rozsudek ze dne 27. 10. 2004, č. j. 4 Azs 149/2004 - 52, zveřejněn ve Sb. NSS pod č. 488/2005). Pokud by pak žalobce k výzvě soudu žalobní body nekonkretizoval a v žalobě by tak nebyl žádný řádně uplatněný žalobní bod, nezbylo by soudu, než takovou žalobu odmítnout. K charakteru žalobních bodů se Nejvyšší správní soud vyjadřoval již v řadě svých rozhodnutí a vždy zastával názor, že musí být dostatečně určité a musí zásadně obsahovat jak právní, tak i skutkové důvody, pro které žalobce považuje napadené výroky rozhodnutí správního orgánu za nezákonné nebo nicotné (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 11. 2003, č. j. 7 Azs 20/2003 - 44, dostupný na www.nssoud.cz nebo již citovaný rozsudek zveřejněný ve Sb. NSS pod č. 488/2005).

Nelze proto souhlasit se stěžovatelem v tom, že v doplnění žaloby podaném dne 12. 2. 2007 konkretizoval v žalobě uplatněné žalobní body v obecné rovině. Bylo by možné mu přisvědčit, pokud by jeho žaloba alespoň nekonkrétní námitku „procesních pochybení“ obsahovala. Tak tomu ale nebylo, neboť žaloba obsahovala řadu konkrétně popsanych žalobních bodů, které zahrnovaly jak skutkové, tak právní důvody (např. pochybení předsedy žalovaného spočívající v neověření důvěryhodnosti důkazů předložených osobou zúčastněnou, dále v hodnocení důkazu technického výkresu, v zohlednění fotografií předložených Ing. R., v použití důkazu US patentu č. 4 972 614, který byl již použit v řízení při „Třetím pokusu o výmaz, které bylo vedeno ve stejné věci se stejným cílem“). Žádnou obecnou námitku, kterou mohla tvrzení uplatněná v předmětném doplnění (tj. že § 29 zákona č. 207/2000 Sb. nepřipouští důkaz svědeckou výpovědí a navržený důkaz US patent se týká pouze napadené varianty č. 1) konkretizovat, žaloba neobsahovala. Městský soud tak postupoval zcela v souladu se zákonem, pokud se těmito námitkami nezabýval. K tomu je vhodné poukázat také na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 2. 2008, č. j. 7 Afs 216/2006 - 63, dostupný na www.nssoud.cz, kde soud upozornil na to, že pokud krajský soud (Městský soud v Praze) přezkoumá a poté zruší žalobou napadené správní rozhodnutí z důvodu (žalobní bod), který nebyl žalobcem uplatněn ve lhůtě pro podání žaloby (§ 72 s. ř. s.), dopouští se vady řízení s vlivem na zákonnost rozhodnutí o věci samé [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]. Ani zde nebyl shledán důvod kasační stížnosti uvedený v § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

Dále stěžovatel nesouhlasí s postupem předsedy žalovaného, který jako důkaz připustil i fotodokumentaci předloženou svědkem Ing. P. R., která nebyla přiložena ani navržena při podání návrhu, nýbrž až v průběhu řízení. Městský soud k této námitce uvedl, že zpochybněné fotografie nebyly použity jako samostatný důkaz, nýbrž byly svědkem předloženy k dokreslení svědecké výpovědi. S tím stěžovatel nesouhlasí a takový postup shledává rozporným se zásadou koncentrace stanovenou zákonem č. 207/2000 Sb.

V daném případě k tomu ze spisu vyplynulo, že v návrhu na částečný výmaz průmyslového vzoru č. 24340 ze dne 8. 1. 2003 osoba zúčastněná na podporu svého tvrzení ohledně novosti reklamního poutače, resp. varianty č. 1 a 3, navrhla mj. výslech svědka Ing. P. R.. Návrh důkazu fotografiemi, které by měl svědek předložit však nezmiňovala. Žalovaný pak výslech svědka neprovedl s poukazem na to, že je sporné, zda by si po více než 10 letech „pamatoval takové konkrétní detaily údajně shodných vnějších úprav reklamních poutačů, jako je počet a poloha umístění nosných sloupů, poměr velikosti nosného sloupu a vertikální délky desek poutače (...)“. Žádost na výmaz průmyslového vzoru zamítl s tím, že se navrhovateli (osobě zúčastněné na řízení) nepodařilo prokázat novost vnější úpravy reklamního poutače chráněného průmyslovým vzorem. Proti tomu podala osoba zúčastněná rozklad, kde mj. namítala nevyslechnutí svědka Ing. R. Jak vyplynulo z protokolu ze dne 22. 2. 2005, zmíněný svědek byl vyslechnut odbornou komisí předsedy žalovaného. Při výslechu svědek předložil na ukázkou fotografie z časopisů, které si obstaral během svého studijního pobytu v USA v roce 1992. S těmito fotografiemi se vlastník průmyslového vzoru (stěžovatel) seznámil a poukázal na to, že žádný z vyobrazených poutačů není podle jeho názoru poutačem podle průmyslového vzoru. Svědek podotýká, že při svém pobytu viděl mnoho rozmanitých poutačů a je přesvědčen, že viděl i varianty č. 1 a 3 poutače, které jsou předmětem průmyslového vzoru. Kopie fotografií pak byly založeny do spisu jako součást svědecké výpovědi.

Podle § 29 odst. 1 zákona č. 207/2000 Sb., o ochraně průmyslových vzorů a o změně zákona č. 527/1990 Sb., o vynálezech, průmyslových vzorech a zlepšovacích návrzích, ve znění pozdějších předpisů, se návrh na výmaz zapsaného průmyslového vzoru z rejstříku podává u žalovaného písemně. *„Návrh na výmaz musí být věcně odůvodněn a současně musí být předloženy důkazní prostředky, o které se opírá. Důvody výmazu, včetně označení důkazů, kterých se návrh dovolává, nemohou být dodatečně měněny“*. Z uvedeného a rovněž z důvodové zprávy k tomuto zákonu je zřejmé, že je řízení o výmazu průmyslového vzoru z rejstříku ovládáno zásadou koncentrace při podání návrhu na výmaz. V zájmu hospodárnosti řízení je tak nezbytné, aby navrhovatel výmazu již při podání návrhu uvedl důvody, pro které návrh podává a rovněž předložil důkazní prostředky, případně označil důkazy na podporu svých tvrzení. Takový požadavek jednoznačně směřuje k tomu, aby mohlo být o návrhu rychle a hospodárně rozhodnuto a navrhovatel nemohl řízení protahovat tím, že by důvody výmazu měnil, případně navrhoval nové důkazy, které by potvrzovaly jeho tvrzení a které by musel správní orgán provádět a ostatní účastníci řízení se s nimi seznamovat. Podle § 40 zákona č. 207/2000 Sb. platí pro řízení před žalovaným *„správní řád s odchylkami uvedenými v tomto zákoně a s výjimkou ustanovení o přerušení řízení, o čestném prohlášení, o lhůtách pro rozhodnutí a o opatření proti nečinnosti“*.

V dané věci má Nejvyšší správní soud za nesporné, že předseda žalovaného se ve svém rozhodnutí na str. 15 a 17 dovolává mj. i fotografií, které předložil svědek Ing. R., aniž by byly řádně navrženy současně s podáním návrhu. Nelze si však nevšimnout, že jsou tyto fotografie v rozhodnutí zmíněny toliko podpůrně. Předseda žalovaného totiž na ně poukazuje zejména v tom smyslu, že jsou na nich vyobrazeny shodné reklamní poutače, jako v emailu od společnosti Shea Matthew Pruitt, který osoba zúčastněná předložila současně s podáním návrhu. Právě fotografie ze zmíněného emailu jsou pak obsaženy v rozhodnutí a nikoli fotografie předložené svědkem, jak tvrdí stěžovatel. Fotografiemi předloženými svědkem totiž v daném řízení vůbec nebyl proveden důkaz ve smyslu § 34 odst. 4 správního řádu. Jak ostatně vyplývá z protokolu ze dne 22. 2. 2005 fotografie byly založeny do spisu jako součást svědecké výpovědi, která byla řádně navržena při podání návrhu na výmaz. Pouze spolu s touto výpovědí mají jasnou vypovídací schopnost, neboť je třeba svědka, který by k těmto fotografiím uvedl, za jakých okolností, kdy a kde je získal. Měla-li svědecká výpověď směřovat k prokázání toho, jaké reklamní poutače svědek v roce 1992 viděl v USA, přičemž byl rozhodný přesný popis těchto poutačů, je bezpochyby vhodnější dát přednost před komplikovaným slovním popisem těchto poutačů, obrazové ukázce. Takový postup se jeví nejen jako vhodnější pro řádné zjištění stavu věci, ale rovněž hospodárnější a rychlejší. V tom smyslu je třeba také chápat i sdělení obsažené v rozsudku městského soudu, který uvádí, že „fotografie nebyly předloženy jako samostatný důkaz a byly svědkem předloženy k dokreslení toho, co uvedl ve své výpovědi“ s nímž se Nejvyšší správní soud ztotožňuje. Pokud pak svědecké výpovědi byl přítomen i stěžovatel, resp. jeho zástupci, kteří se s fotografiemi řádně seznámili (což jednoznačně plyne z protokolu), nelze takový postup považovat za nezákonný. Námitka porušení § 29 zákona č. 207/2000 Sb. tak nebyla shledána důvodnou.

Dále stěžovatel namítá, že předseda žalovaného posoudil v rozkladovém řízení rozhodné skutečnosti zcela odlišně, než byly posouzeny v předchozím řízení a že jeho rozhodnutí nemá oporu v předložených důkazech. Zdůrazňuje, že US patent č. 4 972 614 se od vzoru č. 1 liší, přičemž tyto rozdíly jsou jasně patrné a vyvolávají celkový odlišný dojem.

Podle § 36 odst. 1 zákona č. 527/1990 Sb., o vynálezech a zlepšovacích návrzích, účinného v době podání přihlášky, tj. 11. 9. 1992 (který je třeba použít při posuzování zápisné způsobilosti v souladu s přechodnými ustanoveními § 46 odst. 1 a 2 zákona č. 207/2000 Sb.: *„Přihlášky průmyslových vzorů, o nichž nebylo před nabytím účinnosti tohoto zákona rozhodnuto, se projednají podle tohoto zákona. Splnění podmínek zápisu průmyslového vzoru do rejstříku se hodnotí podle zákona platného v době podání přihlášky. Vztahy z průmyslových vzorů zapsaných do rejstříku před nabytím účinnosti tohoto zákona se řídí ustanoveními tohoto zákona. Vznik těchto vztahů, jakož i nároky z nich vzniklé se však posuzují podle předpisů platných v době jejich vzniku.“*), se za průmyslový vzor podle tohoto zákona považuje vnější úprava výrobku, která je nová a průmyslově využitelná. Podle § 36 odst. 2 tohoto zákona průmyslovým vzorem není: *„a) technické a konstrukční řešení; b) přenesení známé vnější úpravy výrobku na výrobek jiného druhu nebo vnější úprava vytvořená zvětšením či zmenšením známé vnější úpravy výrobku; c) záměna materiálu pro vnější úpravu výrobku; d) architektonické řešení stavby; e) vnější úprava výrobku zjištělná jen při zvláštní pozornosti; f) barva, není-li ji užito ve spojení s tvarem, s obrysem nebo s kresbou“*.

Ustanovení § 37 zákona č. 527/1990 Sb. rozumí vnější úpravou výrobku plošnou nebo prostorovou úpravu „*spočívající zejména ve tvaru, v obrysu, v kresbě nebo v uspořádání barev či v kombinaci těchto znaků*“. Podle § 38 tohoto zákona je průmyslový vzor nový, „*nebyl-li před dobou, od níž přísluší přihlašovatelů právo přednosti (§ 48 a 49), znám v České a Slovenské Federativní Republice nebo v zahraničí z veřejně dostupných pramenů, zejména nebyl-li zobrazen nebo popsán ve zveřejněných tiskovinách nebo nebyl-li veřejně využíván, vystaven, přednesen nebo předveden*“. Právo přednosti vzniká přihlašovatelů podáním přihlášky průmyslového vzoru (§ 48 odst. 1 citovaného zákona).

V daném případě tak měli žalovaný i jeho předseda posoudit zápisnou způsobilost průmyslového vzoru č. 1 a 3 ze skupiny průmyslových vzorů hromadně zapsaných do rejstříku pod č. 24340 o názvu Víceúčelový reklamní poutač. Zápisnou způsobilost ke dni podání přihlášky pak v souladu s § 29 zákona č. 207/2000 Sb. mohli posuzovat toliko v mezích důvodů uplatněných navrhovatelem na výmaz (osobou zúčastněnou na řízení). Ze znaků zápisné způsobilosti napadeného průmyslového vzoru pak osoba zúčastněná na řízení zpochybnila toliko novost reklamního poutače, neboť namítala a důkazními prostředky dokládala, že shodné reklamní poutače byly před podáním přihlášky známy a veřejně využívány v USA.

Z rozhodnutí předsedy žalovaného vyplynulo, že novost posuzoval pohledem předložených důkazních prostředků, kterými byly: vyobrazení reklamního poutače z US patentu č. 4 972 614, technický výkres znázorňující „V“ poutač, dopis Myrona Laibleho, který se týká používání poutačů ve tvaru „V“ v USA, zprávy amerických společností, které se zabývají stavbou deskových reklamních poutačů (součástí zpráv bylo rovněž vyobrazení těchto poutačů) a svědecká výpověď Ing. R. Předseda žalovaného pak v souladu s § 34 odst. 5 správního řádu hodnotil každý tento důkaz podle své úvahy jednotlivě, jakož i všechny ve vzájemné souvislosti, přičemž podrobně porovnal jednotlivá vyobrazení předložená jako důkaz s napadenými vzory č. 1 a 3 (viz str. 9-17 rozhodnutí). Na základě toho pak shledal, že předmětné průmyslové vzory nebyly před datem práva přednosti nové a nesplňovaly tak podmínku zápisu. Dospěl totiž k závěru, že se od reklamních poutačů veřejně využívaných v USA, jejichž fotografie a nákresy předložila osoba zúčastněná na řízení, odlišují toliko v nepodstatných vzhledových detailech a prvcích konstrukční povahy, které nelze zahrnout do rozsahu ochrany. Jak správně poukazuje městský soud v napadeném rozsudku na str. 15, úvaha o tom, zda jsou napadené průmyslové vzory nové, je správním uvážením správního orgánu, který je provede na základě volného hodnocení důkazů, jež musí být vyjádřeno v odůvodnění rozhodnutí. Správní orgán je povinen řádně se vypořádat se všemi navrženými důkazy a jejich hodnocení musí být provedeno v souladu se zásadami logiky, přičemž skutkové závěry mají odpovídat provedeným důkazům.

K možnostem soudního přezkumu správního uvážení se Nejvyšší správní soud vyjadřoval již ve vícero svých rozhodnutích: např. v usnesení svého rozšířeného senátu ze dne 23. 3. 2005, č. j. 6 A 25/2002 - 42, uveřejněn ve Sb. NSS pod č. 906/2006, uvedl, že „*absolutní či neomezené správní uvážení v moderním právním státě neexistuje. Každé správní uvážení má své meze, vyplývající v první řadě z ústavních principů zákazu libovůle, principu rovnosti, zákazu diskriminace, příkazu zachovávat lidskou důstojnost, principu proporcionality atd. Dodržení těchto mezí podléhá soudnímu přezkumu*“. V rozsudku ze dne 18. 12. 2003, č. j.

5 A 139/2002 - 46, zveřejněném ve Sb. NSS pod č. 416/2004, pak poukázal na to, že „úlohou soudu není nahradit správní orgán v jeho odborné dozorové kompetenci ani nahradit správní uvážení uvážením soudním, ale naopak posoudit, zda se správní orgán v napadeném rozhodnutí dostatečně vypořádal se zjištěným skutkovým stavem, resp. zda řádně a úplně zjistil skutkový stav, a zda tam, kde se jeho rozhodnutí opíralo o správní uvážení, nedošlo k vybočení z mezí a hledisek stanovených zákonem“. V mezích stanovených zmíněnými rozhodnutími pak městský soud také správní uvážení řádně přezkoumal a shledal, že se předseda žalovaného dostatečným způsobem zabýval všemi důkazy a v rozhodnutí je podrobně rozebráno, proč považuje varianty č. 1 a 3 za nikoli nové. Nejvyšší správní soud s tímto závěrem zcela souhlasí, neboť i on považuje odůvodnění správního rozhodnutí za přesvědčivé, je z něho jasně seznatelné jaké důkazy a jakým způsobem byly hodnoceny, přičemž závěry v něm obsažené odrážejí řádně zjištěný skutkový stav. Předseda žalovaného tak dostal své povinnosti a jeho závěry nevybočují ze stanovených mezí. Nelze tak souhlasit se stěžovatelem, že by rozhodnutí předsedy žalovaného nemělo oporu v předložených důkazech. Zjistil-li předseda, že průmyslové vzory č. 1 a 3 nebyly v době zápisu nové, je jeho závěr o výmazu z rejstříku z důvodu zápisné nezpůsobilosti zcela v souladu se zákonem.

Pokud jde o stěžovatelem zmíněné odlišnosti patentu US od průmyslového vzoru č. 1, tak i s nimi se předseda žalovaného ve svém rozhodnutí řádně vypořádal, když poukázal na to, že se jedná jen o nepodstatné vzhledové detaily, které nemají vliv na vnější tvar nebo obrys výrobku a odlišnosti v prvcích konstrukční povahy, které nelze zahrnout do rozsahu průmyslového vzoru (str. 12). I tento závěr nevybočuje z mezí správního uvážení, je v dostatečné míře podložen důkazy a ve správním rozhodnutí podrobně zdůvodněn.

Namítá-li stěžovatel, že je závěr předsedy žalovaného odlišný od předchozí rozhodovací praxe žalovaného v podobných případech ohledně hodnocení prvků vnější úpravy a tím je porušeno právo na stejné rozhodování ve stejných případech, nemůže s ním Nejvyšší správní soud souhlasit. Je samozřejmě třeba se stěžovatelem souhlasit v tom, že správní řízení je mj. ovládáno zásadou legitimního očekávání, vyslovenou i ve stěžovatelem citovaném rozhodnutí Ústavního soudu, která, zjednodušeně řečeno, požaduje, aby orgány veřejné moci rozhodovaly „v podobných věcech podobně“ a pokud tak nečiní dochází k porušení principu rovnosti v právech účastníků. V daném případě však zdejší soud takové pochybení neshledal. Stěžovatel je totiž spatřuje v odlišném závěru správního orgánu prvního stupně (žalovaného) a správního orgánu druhého stupně (předsedy žalovaného). Odlišné závěry správního orgánu instancně nadřízeného vůči závěrům orgánu instancně podřízeného jistě nelze považovat za porušení zmíněného principu, neboť ten dopadá pouze na orgány téhož stupně. V opačném případě by totiž zcela postrádal smysl institut řádných opravných prostředků ve správním řízení, neboť kdykoli by odvolací (rozkladový) orgán zaujal odlišný právní názor než orgán prvního stupně a ten také vtělil do svého rozhodnutí, porušil by podle stěžovatele zásadu legitimního očekávání, poněvadž by se odchýlil od závěrů zaujatých v rozhodnutí prvního stupně. Je zřejmé, že je takový závěr zcela nepřijatelný. Porušení zásady legitimního očekávání by tak stěžovatel mohl účinně namítat pouze ve vztahu k rozhodovací praxi předsedy žalovaného v obdobných případech. To však nečiní, neboť poukazuje pouze na to, že rozhodnutí předsedy je v rozporu se závěry zaujatými dříve žalovaným.

Stěžovatel dále poukazuje na to, že předseda žalovaného ve svém rozhodnutí odkázal na terminologii zákona č. 207/2000 Sb., který však nebyl platný ke dni podání návrhu. Stěžovatel směřuje na stranu 12 rozhodnutí, kde je uvedeno: „(...) Jelikož se jedná o znaky vyplývající z konstrukčního řešení (předurčené technickou funkcí), nepatří k charakteristickým znakům vnější úpravy výrobků.“ a str. 16 s textem „(...) je nutno konstatovat, že se jedná o konstrukční prvky (předurčené technickou funkcí)“. Stěžovatel má pravdu v tom, že slovního spojení obsaženého v závorce je rovněž použito v § 7 odst. 1 zákona č. 207/2000 Sb., podle jehož odst. 1 se při hodnocení způsobilosti průmyslového vzoru k zápisu „nepřiblíží ke znakům, které jsou předurčeny technickou funkcí průmyslového vzoru“. Na druhou stranu tato skutečnost nemá žádný vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Jednak v tomto případě nedošlo k aplikaci citovaného ustanovení zákona č. 207/2000 Sb., což ostatně stěžovatel ani netvrdí. Navíc se jedná o slovní spojení uvedené toliko v závorce a použité k dokreslení hlavního sdělení, tj. že konstrukční řešení, resp. prvky nejsou předmětem ochrany průmyslového vzoru. Terminologie zmíněného hlavního sdělení pak nachází svůj odraz přímo v zákoně č. 527/1990 Sb., který ve svém § 36 odst. 2 písm. a) uvádí, že průmyslovým vzorem není „technické a konstrukční řešení“. Podle naposled citovaného zákona také předseda žalovaného v daném řízení správně postupoval. Ani důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. tedy nebyly shledány naplněnými.

Pokud jde o námitky, že se navržený důkaz „US patent č. 4 972 614“ týká pouze napadené varianty č. 1 a žalovaný tak pochybil jestliže jej vztáhl i k variantě č. 3, že byl tento patent předložen osobou zúčastněnou v anglickém jazyce bez úředního překladu do češtiny a nebyl jím tak řádně proveden důkaz, a námitku, že se zmíněný patent zabývá rotačním reklamním zařízením, nemohl se jimi Nejvyšší správní soud zabývat. Stěžovatel totiž tyto námitky účinně neuplatnil v řízení o žalobě, ačkoli tak učinit mohl, a jedná se tak o námitky nepřipustné (§ 104 odst. 4 s. ř. s.).

Totéž je pak třeba uvést ve vztahu k námitce, že § 29 zákona č. 207/2000 Sb. ve znění účinném v době podání návrhu, nepřipouštěl svědeckou výpověď, nýbrž preferoval důkazy, které bylo možno k návrhu reálně předložit. K tomu považuje zdejší soud za vhodné (nad rámec nezbytného odůvodnění) poukázat na výše citované znění § 29 odst. 1 a § 40 zákona č. 207/2000 Sb. Z těchto ustanovení pak plyne, že jako důkaz lze použít veškeré důkazní prostředky, na které správní řád z roku 1967 pamatuje: tedy všechny prostředky, jimiž lze zjistit a objasnit skutečný stav věci a které jsou v souladu s právními předpisy (§ 34 odst. 1 správního řádu); místo důkazu však nelze použít čestné prohlášení. Není tak možné souhlasit se stěžovatelovou domněnkou, že v řízení o výmazu je možné použít jako důkaz jen takový prostředek, který lze reálně přiložit k návrhu. Pokud totiž § 29 zákona č. 207/2000 Sb. požaduje k návrhu předložit „důkazní prostředky, o které se opírá“, je zřejmé, že se jedná jen o takové důkazní prostředky, které přiložit lze. V případě těch, které objektivně není možné k návrhu přiložit (např. právě výpověď svědka), zcela jistě postačí jejich jednoznačné označení. Tomuto závěru také nasvědčuje poslední věta odst. 1 předmětného ustanovení, která výslovně hovoří o „označení důkazů, kterých se návrh dovolává“. Takový postup je pak zcela v souladu se zásadou hospodárnosti a rychlosti řízení, k jejímuž naplnění popsání ustanovení směřuje. Naopak v rozporu s požadavkem spolehlivého zjištění stavu věci (§ 3 odst. 4 správního řádu) by byl výklad uskutečněný stěžovatelem, který by určité důkazní prostředky vylučoval z řízení

o výmazu jenom proto, že je nelze přiložit k návrhu. Mnohdy totiž určité skutečnosti není možné prokázat jinak, než např. právě svědeckou výpovědí.

Vzhledem ke všemu uvedenému shledal Nejvyšší správní soud rozsudek městského soudu zákonným a uplatněné důvody v kasační stížnosti nezjistil; nemohlo tak dojít ani k tvrzenému porušení ústavních práv stěžovatele. Kasační stížnost proto zamítl jako nedůvodnou podle § 110 odst. 1 s. ř. s., poslední věty.

O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 a 5 (§ 120) s. ř. s., když stěžovatel ve věci úspěšný nebyl, žalovanému náklady řízení nevznikly a osobě zúčastněné na řízení soud žádnou povinnost, v souvislosti s jejímž splněním by jí vzniklo právo na náhradu nákladů, neuložil.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 24. září 2008

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu